

A nap, amire oly sokat vártam

Kiskorom óta szerettem volna egy saját cicát. Sokáig könyörögtem a szüleimnek. Ennek egy napon meg is lett a gyümölcse.

Még harmadik osztályos lehettem, amikor elhatároztam, hogy addig fogom kérlelni a szüleimet, amíg be nem adják a derekukat.

Egy reggel szokásosan elvittek iskolába, és amint vége lett a tanításnak, vártam, hogy jöjjenek értem. Apukámmal indultunk haza. Szokatlanul jókedvű volt, és sokat sejtetően mosolygott. Hiába próbálkoztam akármivel, nem volt hajlandó elmondani, minek örül.

Annál inkább furcsa lett a helyzet, amikor anyával együtt, már otthon arra kértek: söprűvel és lapáttal menjek le a pincébe, és takarítsam azt ki! Korábban ilyesmit sohasem kértek tőlem.

Értetlenkedve és kicsit dühösen indultam a pincébe. Amint kinyitottam az ajtót, alig hittem a szememnek! Ott feküdt a cica, akire vágytam! Ráadásul nem egyedül, hanem a testvérével.

Teljesült az álmom, és azóta a családunk egy kutyussal meg egy hörcsöggel is gyarapodott.

Németh Laura 8.c

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola